

Hundre appelsiner og en fiolin

Daniel fant fort ut to ting om det å spille fiolin: Det var vanskelig. Og det gjorde vondt. Men ikke engang når det gjorde vondt, ble det fint å høre på. Det hørtes ut som om de hadde fått en syk katt i huset. Daniel ble sint. Faren var redd Daniel skulle gi opp. Han lokket med det ene og det andre for at Daniel skulle øve.

Så begynte faren å fortelle historier. De handlet om at en ikke måtte gi seg. Etter hvert handlet alle historiene om en mann som het Ludwig van Beethoven. Han ble født for lenge siden i en by som het Bonn.

Bånn i bøtta, tenkte Daniel.

Med en gang Daniel knep øynene sammen og ønsket fiolinen til Bloksberg, begynte faren å fortelle om Ludwig. Daniel kjente på de ømme fingertuppene, knep øynene sammen og telte til ti. Men da han åpnet øynene igjen, lå fiolinen der foran han som før.

Så bestemte han seg for å klare det likevel.

Han ville spille så buen føk over strengane. Fort. Men først måtte han lære.

Faren viste han hvordan han skulle holde fiolinen, og hvordan han skulle føre buen. Etter hvert ble melodiene lengre og finere.

En dag hentet faren en sliten fiolinkasse. Han tok ut en fiolin. «Det er min gamle», sa faren. «Prøv den. Du er stor nok til den nå.»

Oppgaver:

Se Elevbok 4B side 97.

Gjør oppgavene 1, 2, 4, 6, 7, 8, 9 og 10.

